

Így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam török le a magas cédrus hegyéről egy ágat, és elplántálom; tetejéről letépek egy gyenge hajtást, és elültetem egy magasba emelkedő hegyen. Izráel magas hegyén ültetem el, hogy ágat növeljen, és gyümölcsöt hozzon. Pompás cédrus lesz belőle, amelyen mindenféle madár lakik, mindenféle szárnyas lakik lombja árnyékában. Akkor majd megtudja a mező minden fája, hogy én, az Úr, teszem alacsonnyá a magas fát, és magassá az alacsony fát. Én szárítom ki a zöldellő fát, és én teszem virulóvá a kiszáradt fát. Amit én, az Úr, megmondok, azt meg is teszem!

(Ez 17,22-24)

(Ajánlott zsoltár olvasmány: Zsolt 67)

Kedves Testvéreim! Hogyan viszonyulunk az igazsághoz? Amikor történnek körülöttünk az események, ha kapunk egy ígét, egy üzenetet, hogyan viszonyulunk hozzá? Kire figyelünk oda?

Ezékiel szavai különös élethelyzetben szólnak. Két világbirodalom között, két nagyhatalom között volt Izráel. Kire figyeljek? – kérdezte magától Izráel népe. Babilonnal próbáljak jóban lenni, vagy Egyiptommal? Kivel szövetkezzek, kire alapozzak, vajon ki lesz az erősebb?

És Isten ígéje ekkor szólalt meg Ezékiel száján keresztül. Én, az Úr vagyok a legerősebb. Én emelek fel és döntök le világbirodalmakat. Rám figyeljetek.

Különös élmény volt számomra ez a két nap. És bocsássátok meg, hogy ezzel kezdem az igehirdetésem, de ezúttal nem tekinthetek el az elmúlt napok eseményeitől. Nem tehetem meg, mert az igazsághoz hozzátartozik.

Tegnap különös dolog történt. Presbiteri gyűlést hirdettünk, és nem az történt, amit vártunk. Nem tartottuk meg a gyűlést. Helyette a presbiteri megbízatásról beszélgettünk, a küzdelmeinkről, és arról, ami nyomaszt és félelemmel tölt el minket. Különös gyűlés volt, bár bele sem kezdünk. Közbeszölt az az élethelyzet, amiben éppen gyülekezetünk van. Közbeszöltak a félelmeink. Közbeszölt a szégyenünk, a bennünk élő fájdalom megakadályozták a közös munkát. De hadd kezdjem egy nappal korábbról.

Pénteken, amikor vártam, hogy ki érkezik a bibliaóra, kiültem az imaház elé a padra, és figyeltem az elhaladó autósokat, gyalogosokat. Néhány perc leforgása alatt több száz, akár ezer ember is megfordult Hetényegyháza utcáin, körülöttem. Futószalagon érkeztek az autósok, mindenki igyekezett haza a hosszú hét után a családjához. Mennyi ember, a maga félelmével, megszokásaival. Mennyi ember ült az autóban remény nélkül. Vajon hányan vannak éppen házassági válságban? Hányan van a munkahelyén súlyos nehézsége? Vajon hány család esik szét éppen a szemük láttára? És hányan voltak, akik az autókban hálát adtak Istennek ezért a hétért? Hányan voltak, akiknek a szívében ígék forogtak?

Sok száz, sőt ezer ember halad el az imaházunk mellett, és a katolikus templom mellett nap mint nap úgy, hogy soha be nem tennék a lábukat közénk. Sok ezer ember él mellettünk Isten nélkül, igazi remény nélkül.

Igen. Az igazsághoz így is lehet viszonyulni. Mondhatjuk, hogy nem érdekel. Mondhatja bárki, hogy nem hiszek benne. Szabad, mert Isten senkit sem kényszerít. Mondhatjuk, hogy nem

veszek róla tudomást. És az az igazság, hogy a világ nagy része így tesz, mintha nem akarna tudomást venni az élő Istenről.

És Isten, látva minket, embereket, általában csak a fejét csóválja. Nem haragszik, miért is haragudna olyan generációra, ami ennyire elveszett? Inkább csak sajnál bennünket, és a megtérésünkre törekszik. Néhányunknál sikert is arat, és néhányunkat észhez is térít. De a legtöbben, a legtöbben nem térnek meg soha.

Ezt látjuk Jézus körül is. Amikor ő meghalt, a tanítványok pánikba estek, gyászolni kezdtek. A többiek pedig vállat vontak: hát ő sem volt Messiás, mint a többi. Néhányan pedig pezsgőt bontottak: végre sikerült a Jézus problémát megoldani. A legtöbben nem hittek benne. Még annyira sem, hogy Messiásnak tartsák. Sőt, voltak, akik Istenkáromlónak tekintették, mert Isten Fiának nevezte magát. Pedig hát az is, Isten egyszülött Fia. A legtöbben mégsem hittek benne.

És ott voltak a tanítványok, akik látták a csodáit, ismerték a szavait. Három nap múlva feltámadok – mondta többször is nekik Jézus. És még ők sem hittek benne. Hát volt egyáltalán valaki, akár egyetlen ember, aki nagypénteken még remélt?

Mindig különös számomra Péter a tanítványok közül. Vehemens, határozott, erőteljes személyiség. Hogyan reagált az eseményekre? Először fogadkozott: Uram, ez nem történhet meg. Uram, én bárhová követlek. Uram, kész vagyok meghalni is.

Majd jött a szembesülés: Uram, én félek. Láttá Jézust a katonák kezében. Láttá, ahogy beviszik a kihallgatásra, majd kivezetik a nép elé. És mindeközben, amikor ott állt hajnalban a tűz körül, jött a kérdés: te is a názáretivel voltál, nem? És megtagadta. Nem ismerem. Nem ismerem Jézust. Nincs közöm hozzá. Ne vegyetek engem egy kalap alá ezzel az emberrel.

Persze a többiek is elszéledtek, de Péter hatalmasat zuhant. Ő, a határozott, vezető alkat, aki biztos volt a dolgában, aki hangoztatta és erősködött, hogy majd ő, majd ő lesz a köszikla, amire az egyház épül. Mégis háromszor tagadta meg Jézust félelmében, mert hagyta, hogy félelmei erőt vegyenek rajta.

És ott volt a többi tanítvány. Különösképpen az asszonyok. Milyen csodálatos, ahogy Jézus mellett a sok határozott, erőteljes vezető alak elhalványult. És ekkor előtűnhettek az igazán erős emberek: Magdalai Mária, János apostol, akik bár csendesen, de mindvégig kitartottak Jézus mellett.

És ők azok, akik a nyitott sírt először meglétták, akik először találkoztak a Feltámadottal. Mert ők kitartottak, ők hittek. Bár megrendültek, de a hűségük erősebb volt a félelmeiknél. Elmentek a sírhoz, és bár nem is remélték, hogy Jézus fel fog támadni, de mégis ott voltak, kitartottak, nem menekültek el. Pedig katonák őrizték a sírt. Pedig biztosan sokan figyelték őket, hogy vajon most mit tesznek a tanítványok. És ők, a csendes, hűséges sereg ott álltak nagypénteken a kereszt körül, majd szombaton a zárt ajtók mögött imádkozva, majd harmadnap a nyitott sírnál, és tanúi lehettek a csodának.

És mi hogyan viszonyulunk Jézushoz? Hogyan viszonyulunk az igazsághoz? Amikor szembesülünk a nehézségeinkkel, az akadályokkal, mit felelünk rá?

Az események mögött meglátjuk az Istent, aki éppen próbára akar tenni minket? Meglátjuk Krisztust, aki azért szenvedett, hogy nekünk életünk legyen? Vagy félelemből pánikba esünk,

visszakozni kezdünk? Azt mondjuk, amit Péter, hogy nem ismerem azt az embert? Azt gondoljuk, hogy Isten úgysem fog segíteni, nem fog támogatni, nem leszek elég jó, Isten nem fog megmenteni önmagamtól?

Ezékiel pontosan ilyen élethelyzetben írt. Izráel fiai nehéz helyzetbe kerültek, két világbirodalom, a babiloni és egyiptomi birodalom között találták magukat. És kapálóztak, ügyeskedtek, pánikba estek, félni kezdtek, kifogásokat gyártottak.

A félelmeik erőt vettek rajtuk. A kiválasztott nép, akiket Józsué hatalmas erővel és csodákkal vitt be Kánaán földjére. És eltelt néhány generáció, akik már nem voltak sem erősek, sem hívők. Ábrahám fiai már egyáltalán nem is hasonlítottak Ábrahámra. Hitük köszönőviszonyban sem volt őseik hitével. És ezért fogalmuk sem volt róla, hogy hol van most Isten, hol van az Úr ebben a helyzetben.

Argentínában a huszadik század második felében hatalomra jutott egy olyan katonai diktatúra, ami sorra likvidálta a hitvalló keresztyén embereket. És voltak, akik az egyházból, a katonáktól való félelemből próbáltak idomulni a hatalomhoz, jogokat szerezni, barátokat a pártközpontban. És egy szemtanú elmondása mindent elárul. Azt kérdezte, hogy vajon hol volt Jézus ebben a helyzetben?

Vajon a pártközpontban egyezkedett az istentelen hatalmakkal? Vajon gyáván megfutamodott, és a házába visszavonulva várta, hogy véget érjen ez a rémálom? Vagy ott volt a mártírokkal a repülőkön, a kivégzőhelyeken, a hideg aszfalton? Vajon Jézus a pártfőnökökkel pezsgőzött, vagy a mártírokkal együtt élte meg a kínok kínját?

Igen, Ezékiel is ugyanezt kérdezte meg önmagától. Vajon hol van most Isten? Babilonnal egyezkedik, vagy Egyiptommal szövetkezik? Vagy csak némán kiáll az igazság mellett, és nem viseli el, ha az övéi ok nélkül szenvednek?

Hogyan viszonyulunk az igazsághoz? Az életünk eseményeihez? Saját igazságokat gyártunk, hogy nyugtassuk magunkat? Azt mondogatjuk, hogy igen, helyesen járok el, ez az igazság, ez az én igazságom?

Vagy megkérdézzük, hogy vajon hol van most Jézus? Kik mellett áll? És kiktől fordul el? Hol van most Isten?

Ahogy látjuk Krisztust a kereszten, amikor felkiált: Miért hagytál el engem? Látjuk őt a hitetlenkedő, kételkedő, félelemmel telt tanítványok mellett, és amikor egymagában imádkozni indult. Látjuk őt a gecsemáné kertjében, ahol Jézus félt és rettegett, mert a teste erőtlen volt, egy ember, félelmeikkel telve. És mégis úgy imádkozott: Atyám, legyen, ahogyan te akarod. Ez az Úr, Jézus Krisztus a mi üdvösségünk. Van miért hálát adnunk.

Persze nehéz hálát adni, amikor a félelmeink vezérelnek. Félünk mások véleményétől. Félünk, hogy kudarcot vallunk. Aggódunk a jövőnk, a megélhetésünk, a családjaink, az ország sorsa miatt. Félünk, sőt rettegünk a haláltól, mely olykor könyörtelennek tűnik. És a félelem rossz tanácsadó.

Olykor elborít bennünket ez a félelem. Vannak idők, amikor úrrá lesz rajtunk, meghatározza a döntéseinket, a szavainkat, a tetteinket. De Krisztus arca, amikor újra felragyog előttünk, a félelem olyankor semmivé lesz.

Hadd olvassak fel egy novellát. A vízen járás félelme, ezt a címet adtam neki.

Amikor elköszöntek Jézustól, még tiszta volt az ég. Péter eloldotta a csónakot. A mester mosolya volt az utolsó, ami a parthoz szegezte a tekintetüket, amint a parton integetett a távolodó csónak felé. Egyszerre érezték a csónak himbálózó nyugalmát és a kényelmetlen érzést, hogy Jézus már nincs közöttük.

Nagyon kötődtek hozzá. Jézus tekintete, kisugárzása megragadta őket az első pillanattól. De a Mester ezt parancsolta, hát kihajóztak. Látták a távolban a felhőket, de engedelmeskedtek. Beültek a csónakba, Jézus pedig búcsút vett tőlük.

Ahogy a csónak haladt a forró tengeren, a szél egyre csak erősödött. A távolban, az ég alján a sötét felleg egyre közeledett. Reménykedtek, hogy elkerüli őket. A szél azonban egyre csak fúj és fúj tovább. Egyre erősebben és egyre parancsolóbban közeledett feléjük a vihar.

Bíztatták magukat: „Jézus mondta, hogy induljunk el. Mi jó tanítványok vagyunk, hallgattunk rá, csónakba szálltunk és elindultunk. Jézus tudja, mit csinál.”

A szél egyre erősödött. Az ég beborult felettük. Egyre nyomasztóbb helyzet. Nem, a vihar nem kerüli el őket. Már felettük jár. Egy pillanat alatt a tomboló vihar kellős közepén találták magukat.

Az idő gyorsan telt, a csónakot próbálták megerősíteni, magukat a falakhoz tapasztották, hogy a hullámok el ne sodorják őket. Küzdöttek, minden erejükkel a vizet merítették a lábuk alól, de néhány perc múlva már a bokájukig ért.

Ekkor látták meg őt, amint a vízen közeledett. Nem hittek a szemüknek. Egy ember? Egy kísértet? Egy angyal? Vagy csak a szemük káprázik? Az alak egyre csak közeledett. Ahogy a vihar bár lassan, de ellentmondást nem tűrően tört rájuk, most úgy közeledett feléjük ez a titokzatos alak a víz felszínén. Nem, nem a szemük káprázik, tényleg van ott valaki, és tényleg feléjük tart.

A titokzatos alak felől ismerős hangot hallottak.

„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

A tanítványok hallgattak. A vihar tombolt tovább, de őket annyira már nem is a vihar foglalkoztatta. Rettenetesebbnek tűnt az ismeretlen alak, aki a vízen járva lépdel.

Péter ekkor valami megmagyarázhatatlan bizalmat érzett. Jézus, a Mester szól hozzá. Ismerős hang, szeretetteljes, befogadó hang. Bízzatok. De az nem lehet, ő nem lehet ott a vihar közepén. Jézust a parton hagyták.

„Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízen!”

Amint Péter kimondta ezeket a szavakat, már érkezett is a válasz. „Jöjj!”

És Péter nagy levegőt vett. Teljes természetességgel megragadta a hajó oldalát és elindult. A villámokról tudomást sem vett. Kinyújtotta a lábát, mintha már a parton volnának. A csónak himbálózása sem foglalkoztatta túlzottan, csak a Mesterre figyelt. Átmászott a csónak falán, kissé esetlenül rányomta a lábát a hullámozó tengerre. Majd a másik lábát is a habokba nyomta. Mintha csak a földre lépne. És elindult, egyik lábát tette a másik után. Jézus felé lépegetett a tengeren járva.

De volt egy pillanat, egy megingás. Nagy villámlás, tekintete elkalandozott, Jézusról a viharos tengerre fókuszált. A hideg is átfutott a hátán, és a tenger elnyelte őt. Csak egy pillanat volt, mintha csak beleugrott volna. Pedig egészen addig a vízben járt.

A következő pillanatban már Jézus tekintetét látta: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

Imádság a 60. zsoltár szavaival

„Ó, Isten! Elvetettél, szétszórtál bennünket! Megharagudtál ránk, állíts helyre minket! Megrendítetted, megrepesztetted a földet. Gyógyítsd be sebeit, mert megindult. Szörnyű dolgokat láttattál népeddel, bódító borral itattál minket. De jelt adtál az istenfélőknek, hogy megmeneküljenek az íj elől. (Szela.) Segítsen jobbod, és hallgass meg minket, hogy megmenekülhessenek kedveltjeid! Isten így szólt szentélyében: Örömmel adom örökségül Sikemet, és kiosztom a Szukkót-völgyet. Enyém Gileád, enyém Manassé, Efraim sisak a fejemen, Júda a kormánypálcám, Móáb pedig a mosdómedencém, Edómra teszem sarumat, Filiszteán diadalmaskodom! Ki visz el az erős városba, ki vezet el engem Edómba? Csak te, Istenünk, noha elvetettél minket, te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel! Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér! Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el.”

Hálát adunk neked gondoskodásodért, mert ellenségünket, a gonoszt a lábunk alá helyezted. Köszönjük váltsághalálodat, a keresztet. Magasztalunk téged, Úr Jézus! Ámen.

Kádár Tamás György